

stændig til deres Naadighed, til privat Erhverv, de have i den Tid oppebaaret Halvdelen af den Gage, som de fik, naar de bleve indkaldte til Tjeneste, de have i Krigsaaret 1864 oppebaaret deres Lønning lige med andre af Armeens Officerer; de have ved Afstedigelsen erholdt udbetalt omtrent det Tiirdbobbelte af, hvad der er begjært ved Lovforslaget for et Aar, og de have derved tillige erholdt en Sum, som Lovben havde bestemt til at træde istedetfor Pension eller Understøttelse. Man maa endvidere lægge Mærke til, at disse Officerers Stilling som saadan nærmest maa ansees som en Bistilling. De vare stillede saaledes, at, naar de blot en Maaned forud begjærede deres Afsted, kunde de erholve den; de kunde saaledes erholve deres Afsted til enhver Tid, forsaavidt de fandt det forbeelagtigere at fratræde deres Forhold til Armeen. Men der er endnu andre og for mig ikke uvæsentlige Grunde, hvorfor jeg ikke har dristet mig til at gaae videre. De Reserveofficerer, som i Tidrummet mellem 1852 og 1865 ere affledigede — saavidt jeg har kunnet erfare mellem 10 og 20 — have indtil Afstedigelsen været stillede accurat paa samme Vilkaar som de, her er Tale om. Den eneste Forskjel er den, at de her omhandlede have deeltaget i sidste Felttog. Hvis man her gif videre end til at tilstaae de her omhandlede noget Eignende udover det, som Loven tilstede, som hvad der er tilstaaet de affledigede Embedsmænd i Almindelighed ved Loven ifjor, saa troer jeg, at der saavel fra de tidligere affledigede Reserveofficerers Side som fra de ifjor ved den omhandlede Lov behandlede Embedsmænds Side, og jeg vil sige maaskee ogsaa fra Bestillingsmændenes Side, kan reises begrundede Krav, naar man vil anstille en Sammensstilling med, hvad der her bliver tilstaaet. Hvis man vil tage disse Sagers historiske Gang i Betragtning, saa maa enhver kunne sige sig selv, at ved ethvert nyt Spørgsmaal, som kommer frem i saa Henseende, er et af de Hovedargumenter, som man fremsfører til Forsvar for dets Gjennemførelse, det, at man henviser til den ene eller den anden tidligere vedtagne Lov og derved drager Sammensstillingen. Det er min Overbevisning eller idetmindste min Frygt, at, hvis man her gaar videre end til,

hvad Mindretallet har foreslaaet, saa vil noget Eignende blive Tilfældet med denne Lov og dens Consequentfer. Med Hensyn til Bemærkningen om, at den civile Ansættelse skulde være forringet for disse Officerer, skal jeg bemærke, at Loven af 1852, der bestemmer deres Stilling, ikke taler et eneste Ord om civil Ansættelse. Der kan allsaa ikke egentlig være Tale for disse Mænd om noget Tab i den Retning fra den Tid, den nævnte Lov er udgivet, og, forsaavidt der forøvrigt skulde være Tale derom, vil denne forringede Stilling maaskee endnu i større Grad kunne anvendes overfor de øvrige pensionsberettigede Officerer, idet deres Afgang til civil Ansættelse er bleven forringet i samme, ja maaskee endnu i større Grad. Hvad det angaar, at de havde Grund til at vente, at de skulde vedblive som Reserveofficerer, og at det kun er Fredslutningen, der har bevirket deres Afgang, saa troer jeg, at dertil kan bemærkes, at der forud er afflediget vel mellem 10 og 20, hvis Berettigelse til at vedblive som saadanne jeg antager er ligesaa god som deres, hvem Talen her er om; idet de ere affledigede tidligere, ligger der deri, at ogsaa de, der her er Tale om, kunne vente at blive affledigede til en anden Tid. Det Samme kan stee med de 7, der endnu ere tilbage. Desuden henviser selv den Lov, hvorved deres Stilling er bestemt, fuldstændigt til, at en saadan Afstedigelse mulig kan finde Sted, idet der staaer: „Afflediges han enten paa Grund af Svagelighed eller fordi der ikke længer gives Brug for hans Tjeneste, tilstaaes ham hans samtlige Indtægter for et Aar.“ Jeg skal ikke for Diebliffet udtale mig videre, men, i Henhold til, hvad jeg her har udtalt, og til hvad jeg har anført i Betænkningen, anbefale Mindretallets Forslag.

Krigsministeren: Impulsen til det Lovudkast, som foreligger, er, som det er det Thing bekendt, udgaaet fra den lovgivende Forsamling. Derjom der havde været noget Retskrav tilstede, vilde denne Sag ikke foreligge, men Villighedskravet maa dog have været vægtigt og meget betydeligt, naar det kunde foranledige den daværende lovgivende Forsamling til at henstille til Finansministe-